af hvem der tilmed med Rette skal kunne fordres Forekommenhed, Høflighed og Tilfredshed til alle Døgnets Tider. Føjer man saa endelig hertil de usle Beboelsesrum, som selv det ellers vel installerede „Herskab“ uden Spor af Samvittighedsnag byder Tyendet, saa har man i faa Træk et Billede af det Barbari, den Følelsens Raahed, den Ligegyldighed for Sundhed, den Nedbryden af Æres- og Selvfølelse, der i hele dette Forhold gennemsyrer Lovgivning og Tradition.

Spørger man saa om Grunden til, at Tyendets hele samfundsmæssige Stilling staa saa langt tilbage i Forhold til den fagmæssige Arbejders, saa er der med Skam at sige ingen anden Forklaring deraf end denne, at medens den sidste ved Organisation og Dannelse allerede danner en stor Magt i Staten og derigjennem har tiltvunget sig Respekt og bedre Vilkaar, saa har den bedste og solideste Del af den i sin Almindelighed udannede og uorganiserede Tyendeklasse med Taalmod og i Tavshed fundet sig i denne stifmoderlige Behandling, medens den løsere og lettere Del er gledet ud i en under disse Forhold let forstaaelig Demoralisation.

For at afhjælpe dette Forhold fremkommer Menger med følgende Lovforslag: „Der skal tilstaas ethvert Tyende et bestemt Tidsrum til Søvn, til Maaltider og til Besørgelse af dets personlige Anliggender. Paa Indrømmelsen af et saadant Tidsrum kan der ikke renonceres fra Tyendets Side. Overøvrigheden har Ret til, til Gennemførelsen af denne Bestemmelse, at udstede almindelige Forskrifter, der kunne være forskellige for de enkelte Tyendeklasser og for stedlig afgrænsede Distrikter. — Den til Søvn og Maaltider bestemte Fritid maatte naturligvis gælde for hver en kelt Dag. Derimod vilde Indrømmelsen af en daglig kort Arbejdspavse til Besørgelsen af personlige Anliggender fremtræde som unyttig for Tyendet og ukekvem for Husbonden. Her vilde det derfor være det heldigste om Øvrigheden vilde forpligte Husbonden til at give Tyendet Eftermiddagen fri en eller to Hverdage.“

Fra en Kvinde i et Harem.

En ung tyrkisk Dame, som i ti Aar har levet i et Harem, har i det engelske „Nineteenth Century“ sagt sin Mening om den tyrkiske Kvindes Stilling.

I de sidste Aartier er en fuldstændig Forandring indtraadt i Sædvaner og Tænkemaade. Der er nu kun lidt tilbage af den gamle Tro og af den gamle Afsluttethed. I Konstantinopel skjule Kvinderne næppe mere deres Ansigter, og de vise sig offentlig i Dragter, der ere mere letfærdige end de, der bruges af de laveste Klasser i andre Lande.

Forfatterinden — „Adalet“ underskriver hun sig — siger, at den væsentligste Aarsag til Forandringen har været de Ideer, unge Tyrker, opdragne i Frankrig og England, bragte med tilbage. De havde der set, at det kunde være bedre at have én Hustru end tyve Slavinder. De tyr-